

JOAN F. MIRA

“Els catalans ens volen subjugar, sotmetre, subordinar, perquè estan plens d'enveja i pretenen frenar el nostre avanç i el nostre triomf, negar el nostre protagonisme, i fins i tot imposar-nos l'uropeïtat i la llengua. I això mai de mai, això no es negocia: nosaltres sols som prou, nosaltres sols, i Zaplana”

Nosaltres sols

Som una gent ardida i decidida, els valencians, o almenys les dignes autoritats que ens representen (ens representen perquè els votem, cal recordar-ho), i sobretot el nostre president. Un patriota de conviccions ben fermes, de fe profunda en el seu poble i país, en el seu destí i en el seu lloc de primera línia, de protagonista de la història, de poble que sap resistir les envestides dels enemics exteriors i afirmar-se com a allò que vol ser: sobirà en les decisions, lliure de tota submissió, únic, independent, central i no marginal, i etcètera i més coses que Francesc Camps afirma ben seriosament, quan té un moment lliure enmig de les baralles amb Julio de España i amb altres addictes feroços del gran padrí que vingué de Cartagena, passà triomfalment defensant també una valencianitat vibrant i ara des de Madrid mou foscos fils per lligar ben lligats interessos encara més tèrbols. Amén. De manera que ja ho saben, vostès: “pas a la regió que avança en marxa triomfal”, com diu la lletra de l'himne que es va aprovar per ordre de Joan Lerma. Obriu pas a la Comunitat (“El nostre compromís, la Comunitat”, deia el lema del darrer congrés del PSOE valencià), la que prospera i progressa més que cap altra d'Espanya i d'Europa, la que és mirada amb enveja des de Madrid, Valladolid, Sevilla i Estocolm, la que marca el camí, la que és el centre de totes les mirades, la que ocupa un espai preferent en l'interès de la premsa, la ràdio i la televisió nacional i estrangera, la que tothom vol imitar i no pot, la que s'ha convertit i constituït en centre de l'eix de la prosperitat, centre entre Mallorca i Madrid, i així podríem anar glossant i repetint les frases altisonants, els eslògans patriòtics, les profundes idees estratègiques del Partit Popular valencià, herència ideològica de l'enyorat Eduardo Zaplana, i que la Mare de Déu dels Desemparats, mare dels folls i dels orfes, tinga una mica de pietat de nosaltres, que a l'hora del judici de la història no mire la nostra estupidesa sinó la paciència amb què alguns la suportem. Deia Zaplana, diu Camps, diu el PP (sense objecció seriosa i severa del PSOE), diuen les organitzacions empresarials ben submises, que no ens interessa res que vinga del nord si no és l'aigua de l'Ebre, que no volem cap associació, entitat, acord, conveni, euroregió (qualsevol cosa que això siga, que és poc més que fantasia), renovada Corona d'Aragó, nom comú de la llengua comuna, ni tan sols ens interessa assumir les evidents coincidències d'economia o de comunicacions: els valencians i la Comunitat (la Comunitat, comunitat, única entre disset: única sense nom) som massa importants per acceptar res de tot això, els catalans ens volen subjugar, sotmetre, subordinar, perquè estan plens d'enveja i pretenen frenar el nostre avanç i el nostre triomf, negar el nostre protagonisme, i fins i tot imposar-nos l'uropeïtat i la llengua. I això mai de mai, això no es negocia: nosaltres sols som prou, nosaltres sols, i Zaplana.

Nosaltres, sense deixar de mirar a Madrid, mirem sobretot cap a Múrcia, que potser sí que ens reconeixerà com a centre, mirem cap al sud: en marxa triomfal de Marina d'Or a Benidorm, i de Benidorm a Torrevieja i a la Manga del mar Menor, i d'ací directament a Almeria i a Màlaga, i a Ceuta i a Melilla i al regne de Marroc, aquest és el nostre futur, res de mirar cap al nord, que allà ens volen colonitzar de nou, però no ho permetrem. I així anem fent, entre bestiesa i bestiesa, fins al ridícul, fins a la insensatesa incomprensible, i fins al punt que, fa pocs dies i en un altre lloc, jo vaig haver de recordar que “la major part dels ciutadans som persones civils i correctes, molts llegim llibres, usem raonadament el cervell, escoltem música, volem ser valencians amb decència com uns altres volen ser holandesos, escocesos o suecs, estimem el país que està fet de paisatges, d'història, de fàbriques i camps, de pobles i ciutats, o d'allò que queda de tot plegat. No mereixem ser humiliats d'una manera tan brutal. Vull creure que no ho mereixem. Però hi ha dies que em falla la fe”.